

РЕШЕНИЕ

№ 18772

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20211110169979 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 318 – 329 от ГПК.

Ищецът Д. П. Г. е предявил иск за прекратяване на брака с ответника Т. Ю. Герогиева поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака с правно основание чл. 49 от СК. Твърди, че бракът на страните е сключен на 11.07.1996г. в гр. София и по време на него имат родени две деца – Габриел Д.ов Г., който е навършил пълнолетие и непълнолетния Никита Д.ов Г., роден на 12.04.2007г. В молбата за развод се твърди, че съпругата му е напуснала семейното жилище и децата преди две години и заживяла с друго лице в гр. Сандански. При напускането изоставила децата, за които до настоящия момент се грижел само бащата. Децата контактували с майката само когато тя идвала в гр. София, а това се случвало рядко. По изложените съображения желае да упражнява родителските права по отношение на непълнолетното дете Никита, майката да бъде осъдена да заплаща месечна издръжка и да ѝ бъде определен режим на лични отношения с детето. Ищецът претендира предоставяне ползването на семейното жилище, което твърди, че е апартамент, собственост на неговия баща – П. Г. Тодоров, находящ се в гр. София, ж.к. Студентски град, бл. 61 А. Не претендира разноски, оспорва претенцията за такива на съпругата.

Ответникът по първоначалния иск - ищец по насрещния Т. Ю. Г. също намира брака си за дълбоко и непоправимо разстроен и моли за неговото прекратяване по вина на съпруга. Твърди още, че страните живеят разделени, не споделят взаимно уважение и общи грижи, нямат общи ценности, разбирателство помежду им изобщо липсва. Съпругата твърди, че отношенията им били прекрасни, разбирали се добре и заедно отглеждали двете си деца. През септември месец 2018г. при извършване на ремонтни дейности по къщата им, намираща се в гр. София, кв. Симеоново съпругът претърпял инцидент, при който си ударил главата. След възстановяването му характерът му бил променен. Затворил се, престанал да общува, започнал да се асоциализира и да се държи грубо със съпругата си. В един момент съпругът започнал да проявява физическо насилие по отношение на съпругата си, като това се случвало в присъствието на децата. Съпругата твърди, че причина да напусне семейното жилище и извършен акт на домашно насилие от страна на съпруга и

неговия баща върху нея на 18.10.2020г. Понеже към тази дата имала издадена заповед за защита съпругът ѝ бил задържан в ареста. След неговото освобождаване отношенията им още повече се влошили. Той бил обиден и настроил и децата срещу нея. В резултат на това и двете деца започнали да се държат много груба с нея и не искали да контактуват по никакъв повод. Понеже се страхувала за живота си заминала за гр. Сандански където си намерила работа. По изложените съображения желае прекратяване на брака поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на същия по вина на съпруга. Съпругата желае да ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето Никита, а на бащата да бъде определен режим на лични отношения и същият да бъде осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 200 лв. С насрещната искова молба съпругата е направила и искане за предоставяне ползването на семейното жилище, което според нея се намира на адрес гр. София, кв. „Симеоново“, ул. „Академик Димитър Ангелов“ № 14.

Всеки един от съпрузите оспорва сочените от другия съпруг твърдения и негови брачни провинения, акцентира върху това, че другият с поведението си е довел до дълбокото и непоправимо разстройство на брака, пледира за уважаване на исквите му претенции.

Съдът, като взе предвид относимите доказателства и доводи на страните, прие за установено следното:

Страните Д. П. Г. и Т. Ю. Г., са съпрузи, сключили са граждански брак на 11.07.1996г. в гр. София, видно от удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 3177/11.07.1996г. на Столична Община, район Триадница. При сключването на гражданския брак съпругата е приела фамилното име на своя съпруг – Г..

По време на брака страните имат родени две деца – Габриел Д.ов Г., роден на 28.04.1999г. , който понастоящем е пълнолетен и непълнолетния Никита Д.ов Г., роден на 19.04.2007г., видно от Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0092/ 19.04.2007 г. в СО – район „Овча купел“.

По време на делото съпругът е трудово ангажиран. Работел в сферата на строителство, занимавал се с монтиране на врати. Декларирал е пред социалните работници месечни доходи около 2000 лв. Съпругата също е трудово ангажирана. По данни заявени пред социални работници от началото на 2022г. се е преместила в гр. Сандански, където работи по проект „Дом за всички“, финансиран от руска НПО Фондация „Ковчег“. Към момента обитава къща, закупена от фондацията и декларира месечни доходи около 2000 лв.

От твърденията на ищеца Г., от социалните доклади и показанията на свидетелите се установява, че семейното жилище по см. на СК е апартамент Семейното жилище е напуснато от съпругата през 2020г. Ползването му се претендира само от ищеца. По делото са представени писмени доказателства, че то представлява апартамент, находящ се в гр. София, ж.к. Студентски град, бл. 61 А. Същият е собственост на бащата на ищеца – П. Г. Тодоров. От данните по делото не се установи имотът, находящ се в гр. София, кв. Симеоново да е семейно жилище по смисъла на СК, още повече че по делото не се спори, че в него към настоящия момент живее по-големият син на страните – Габриел Г..

По делото е приет социален доклад, изготвен от ДСП Младост, изготвен след среща със ищеца. Пред социалните работници същият е споделил, че съпругата му го напуснала защото имала връзка с друг мъж и се преместила в гр. Сандански. Децата заедно с баща си живеели в имот, собственост на дядото в Студентски град в гр. София, който бил по-близо до училището на детето Никита. Бащата сам отглеждал двете деца с подкрепата на разширеното си семейство. Бащата е споделил, че майката винаги е предпочитала личния си живот и връзки пред децата. Заявява желание сам да отглежда децата и да се грижи за тях, така както го и правил и до настоящия момент. Съветът на социалните с работници е родителите да решат противоречията помежду си без да въвлечат детето в конфликтна лоялност.

За целите на настоящото производство е изготвен социален доклад от ДСП Сандански. Социалните работници са се срещнали с ответника Г.. Установено е, че същата е жилищно устроена, живее в жилище на фондацията към която работи. В него има условия за отглеждане на дете. Съпругата е споделила, че причина за напускане на семейното жилище в гр. София е поведението на съпруга ѝ, който я подлагал на домашно насилие. Пред социалните работници е споделила, че поддържа връзка с по-големия си син. С по-малкия – Никита, няма никакъв контакт и тъгува много за това. Желаете да възстанови връзката си с него, защото много ѝ липсва.

По делото е прието заключение на комплексна съдебно психолого-психиатрична експертиза, което съдът напълно кредитира. Целта на изследването е родителския капацитет на двамата съпрузи и начина, по който комуникират с непълнолетния си син Никита. Според заключението на вещите лица при поведението на бащата е установено. Вещите лица са установили при изследването процес на идентификация на Никита с неговия баща и процес на отчуждаване от неговата майка. Според тях Причини за този процес на отчуждаване на майката се откриват както в поведението на бащата, така и в поведението на самата майка (наблюдаваната по време на интеракциите между майката и Никита тенденция да се вмения вина у детето, но също така и споделени от Никита обстоятелства, индикативни за прекалено строг родителски стил, практикуван от майката, налагане на прекомерни санкции, изисквания, които са били преживявани като тормоз и незачитане). В заключението, което съдът напълно кредитира е отразено, че непълнолетният син на страните Никита преживява сложна смесица от негативни чувства, част от които са идентични с тези на бащата (враждебност, гняв, обвинения спрямо майката), но от друга страна преживява загуба, която провокира тъга (изтласкана и непризнавана). На моменти психическите му защити се пропускат и се прокрадва преживяване за жалост към майка му, израз на което е компромисното му решение да се чува понякога по телефона с нея „само от жал към нея, не защото аз имам нужда“. Никита се намира в психологическа криза, като за излизането от нея по добър начин се нуждае от психологическа подкрепа, каквато бащата не е в състояние да му предложи поради обстоятелството, че сам той продължава да е в криза, която мотивира поведението му, придавайки му невротични характеристики. В същото време е установено, че в момента Никита изпитва спокойствие и сигурност в отношенията с баща си, като постига това чрез процес на идентификация с баща си. В същото време Никита е завладян от интензивни негативни преживявания спрямо майка си, доминирани от гняв, обвинения и враждебност, в значителна степен поддържани и от идентичните преживявания на баща му към майка му. В заключение вещите лица след извършеното изследване са преценили, че и двете страни имат добър базисен капацитет да полагат грижи за децата, като в същото време се демонстрират дефицити и от двамата в практикуването на родителската роля, особено в ситуация на активен конфликт, активно въвличайки децата в този конфликт, като това е валидно в по-голяма степен за бащата. Заедно с това са налице данни за абнормен родителски стил, практикуван от майката, свързан с прекомерни и неуместни изисквания към децата, обвинения, налагани санкции и други възпитателни методи, преживявани от децата (конкретно от Никита) по травматичен начин. Съдът кредитира напълно заключението на вещите лица и го ползва като изходна точка при определяне на въпросите относно родителската отговорност на страните.

Страните са изслушани по реда на чл. 59, ал. 6 от СК в съдебно заседание, проведено на 13.12.2022г. Ищецът Д. Г. заявява, че е се занимава с монтиране на врати, сам се грижи за детето Никита и няма представа защо то не желае да се вижда с майка си.

При изслушването по реда на чл. 59, ал.6 от СК съпругата Т. Г. заявява, че живее в гр. Сандански. Живее и работи по проект, в който участва, като при нея са налице подходящи условия за детето. Твърди, че детето Никита го е виждала преди две години и много ѝ липсва. Според нея бащата го е настроил срещу нея и то се страхува да общуват.

По делото са събрани гласни доказателства. По делото е разпитан Габриел Г., пълнолетен син на страните. Същият заяви, че майка му е изоставила семейството от 2020г., когато ги напуснала. И преди това отношенията в семейството не били хармонични.

Майката била много деспотична, тормозела всички, в това число и баща му. Често се случвало да вдига скандали без поводи, вземала му пари от портмонето след като започнал работа. Свидетелят разказва, че в основата на всички скандали била майка му. Той в момента живеел в къщата им в кв. Симеоново, а баща му с брат му Никита в апартамент на дядо му. Свидетелят разказва, че познава баба си и дядо си по майчина линия. Поддържа отношения с тях. Посещавал ги е в чужбина.

По делото е дала показания и св. Т. Златкова, приятелка на съпругата. Същата разказва, че познава страните отдавна. Според нея съпругата е добра майка, грижи се добре за синовете си, поддържа домакинството. Съдът не кредитира показанията на свидетелката Златкова и не ги кредитира, защото самата тя призна, че личните ѝ впечатления са от периода, когато съпругът е паднал от покрива на къщата, а това се е случило през 2018г. По изложените съображения съдът не ги взема предвид при постановяване на решението си.

При условията на чл. 15 на ЗЗдет. е изслушан и непълнолетния син на страните Никита. Същият показва явно нежелание да се вижда и да контактува с майка си. Пред съда разказа, че майка му винаги е вдигала скандали в тях, била груба с всички, особено с баща му. Винаги ги оставяла без пари, преджобвала ги. В къщи ги карала да говорят на руски език. Случвало се е да пие през нощта и да го буди със скандали. Детето заявява желание да остане при баща си, където се чувства добре и е спокоен. Не желае да контактува с майка си.

С показанията, дадени от двамата свидетели, кредитирани в съответните части, в които почиват на техни преки впечатления и не споделят споделено им от страна по делото, в която част показанията им са вторични и негодни да установят релевантни за спора факти, се доказва, че отношенията между страните винаги са били конфликтни, но особено изострени били и след 2019 год. е започнало отчуждаване на съпрузите един от друг. По делото се установи, че страните са разделени от края на 2020г. съпругата го е напуснала и се е преместила в началото на неизвестно за съпруга място, като същият след това е установи, че тя се е устроила в гр. Сандански. Ищецът Г. се е преместил през декември 2020г. в апартамент, собственост на неговия баща на адрес гр. София, кв. Студентски град, бл. 61А. Жилището, в което са живели преди това, находящо се в гр. София, кв. Симеоново, ул. „Акад. Димитър Ангелов“ № 14 било собственост на ищеца и неговия баща, като в хода на делото се установи, че в него в него в момента живее по-големият син на страните. От неговите показания пред съда безспорно се установява, че родителите му живеят отделно като причина за това е посочено поведението на неговата майка. От съвкупната преценка на доказателствата по делото се установи, че съпругата е имала конфликтно отношение към членовете на семейството си, използвала е заповеден и ултимативен подход при разговорите към тях, довел до това, че и двете деца на страните да не искат да общуват с нея и да твърдят, че в момента живеят по-добре и по-спокойно. В същото време по делото се установи, че съпругата е била обект на домашно насилие от страна на съпруга, при който тя е получила сериозни физически наранявания. Това обстоятелство, което безспорно се установи от представените по делото доказателства, е предизвикало напускането ѝ на семейното жилище и устройването ѝ в друга населено място. Всички тези обстоятелства са довели до настоящото положение, при което всякакви контакти между съпрузите са прекъснати и те са отчуждени един от друг, помежду им трайно са се настанили неразбирателството, липсата на обич и взаимно уважение. При така установените факти за отношенията между съпрузите съдът намира, че бракът им е дълбоко и непоправимо разстроен, брачната връзка няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание, поради което следва да бъде прекратена. Вярно е, че фактическата раздяла не е абсолютно основание за прекратяване на брака (ППВС №10/1971 г., т.3), както и че не всяка фактическа раздяла между съпрузите води до дълбоко и непоправимо разстройство на брака, но в настоящия случай раздялата, макар и не с голяма давност е резултат на крайно изострените съпругески отношения, през последните три години бракът е съществувал само формално, поради което и следва да бъде прекратен. Такова е и желанието на двамата съпрузи.

Съгласно чл.49, ал.3 от СК с решението за допускане на развода съдът се произнася и

относно вината за разстройството на брака, ако някой от съпрузите е поискал това. По делото такова искане е направено от страна на съпругата Т. Г., поради което и следва съдът да изследва въпроса за вината.

За отношенията на страните от запознанството им до фактическата им раздяла през 2020г. и двамата разпитани по делото свидетели дават непротиворечиви показания, че са водили спокоен семеен живот в началото. След битов инцидент през 2018г. ,при който съпругът получава травма на главата се променя отношението му към съпругата, става мълчалив, затворен, започва да извършва актове на насилие. От друга страна съпругата била обсебваща, деспотична и ултимативна в общуванията си в семейството съгласно показанията и на двете им деца, като с поведението си давала поводи за скандали. Установи се, че съпругата е напуснала семейното жилище и двете си деца и се е изнесла на неизвестно за тях до съдебното дело място. По този начин тя е преустановила напълно общуването си със своето семейство, което продължава и към настоящия момент. Изложеното мотивира съда да приеме, че поведението и на двамата съпрузи е довело до разкъсването на семейната общност, като нито един от двамата съпрузи не само, че не е положил *достатъчно* усилия за запазването ѝ, за преодоляване на конфликтите между тях, но е демонстрирал нежелание и неумение да прави компромиси в поведението си. Предвид изложеното следва да се приеме, че в случая са налице обстоятелства, обуславящи взаимна вина за дълбокото и непоправимо разстройство, тъй като по делото не се събраха достатъчно доказателства страните да са положили необходимите усилия за запазване на семейната връзка, нито за възстановяването ѝ след раздялата. Липсата на взаимност, уважение, доверие и другарски отношения между тях, са направили брачната връзка само формална и несъответстваща на закона и морала, което разстройство не може да се преодолее, за да се възстановят нормалните съпругески отношения. Отношенията между съпрузите не съответстват на правните принципи, установени в Семейния кодекс, а последвалото фактически разделно живеене е последица от това. Или, и двете страни с поведението си са допринесли за разстройството на брачната връзка, ето защо, съдебният състав приема, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е взаимна.

По изложените съображения развод следва да се допусне при вина и на двамата съпрузи, тъй като нито един от тях не установи, че това се дължи само и единствено на поведението на другия съпруг.

Според чл.322, ал.2, изр.II ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат искове за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име. Страните имат родено по време на брака двете деца- едното Габриел Д.ов Г. роден на 28.04.1999г. е пълнолетен. Второто им дете – Никита Д.ов Г. е непълнолетен, роден е на 12.04.2007г., поради което и съдът дължи произнасяне по тези въпроси по обективно съединените небрачни искове по повод на родителската отговорност.

Съдът счита, че с оглед данните по делото, установения капацитет и годност на двамата родители, емоционалната и доверителна връзка на детето Никита с всеки от тях, както и жилищната и материалната им обезпеченост и подкрепяща среда, и най-вече с оглед възрастта, и лично заявеното му при изслушването желание, налагат упражняването на родителските права да се концентрира у личността на бащата, при която да се определи и местоживеенето на детето. По делото се установи, че бащата познава в дълбочина и се отнася внимателно и грижовно към нуждите на детето –образование, здраве, осигуряване на емоционален комфорт. По делото се установи, че бащата е всеотдаен, последователен и стриктен в грижите към непълнолетното дете, докато майката е отсъствала от живота му през последните две години. Неоснователно е нейното твърдение, че ѝ бил ограничен достъпа до Никита. Детето е на такава възраст, че в случай, че имаше желание майката би могла да осъществява с него редовни контакти.

Поради обстоятелството, че майката ще упражнява родителските права по отношение на общото им дете Никита на бащата следва да се определи режим на лични отношения, съобразно **диспозитива** на решението.

Съгласно чл. 126, ал. 1 от СК „родителите и ненавършилите пълнолетие деца живеят заедно, освен ако важни причини налагат да живеят отделно”. Правото на детето да живее с неговите родители е в чл. 9, § 1 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана и обнародвана с ДВ бр. 55/ 12.07.1991 г. Сред изключенията по Конвенцията е раздялата на родителите. Тя налага вземане на решение при кого от тях да се определи местоживеенето на детето, включително произтичащите от това за решаване въпроси, които националният закон определя като служебно задължение на съда (чл. 59, ал. 2 СК и препращащите към разпоредбата останали случаи – с уважаването на иска за развод или за унищожаването на брака, при спора за родителски права относно родените извън брака деца или при същия спор по време на фактическата раздяла между съпрузи). Чл. 9, § 3 КПД изисква от присъединените държави да зачитат правото на детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, да поддържа лични отношения и контакт с тях редовно, освен ако това противоречи на неговите висши интереси. Чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) прогласява правото на семеен живот като основно, защитата на което присъединената към Конвенцията държава е длъжна да осигури. Така признаването на връзката дете – родител, което произтича от двете Конвенции, а намира и конституционно основание (чл. 14 и чл. 47 КРБ), има естествени психологически проекции. Родителското отчуждение я нарушава, а може да причини необратими последици, които са вредни както за детето, така и за неговите родители. Психологията отнася родителското отчуждение до състояние, при което детето отказва контакт с родителя. Причините могат да са неоснователни (непровокирани от родителя, от когото детето е отчуждено), основателни (поради насилие, negliжиране и/ или липса на капацитет от родителя, от когото детето е отчуждено) или смесени (в двете групи). Три са степените на родителско отчуждение. При леката детето отказва контакт с родителя, от когото е отчуждено, но когато такъв се осъществи, се наслаждава на взаимоотношенията. При средната степен детето е по-категорично в отказа си за контакт и когато такъв бъде осъществен, продължава да се противопоставя на взаимоотношенията с този родител. При тежката степен детето категорично отказва контакт, а при осъществяването му може да избяга или да се скрие от този родител.

При изслушването на детето по реда на чл. 15 ЗЗдет, от приетите по делото социални доклади, заключението на допуснатата по делото експертиза и от събраните гласни доказателства несъмнено се установява по делото, че в настоящия случай е налице такова психично състояние на общото на страните дете. Съдът е възложил с вещите лица да посочат мерките, които експертът намира за подходящи за възстановяване на нарушената връзка родител-дете, за да бъдат съобразени достиженията на психологията и в тази посока. В настоящия случай вещите лица са препоръчали три мерки: психологическо консултиране на родителите, по-чести срещи между детето и неговата майка осигуряване на детето Никита на психологическа подкрепа чрез среща с психолог или психотерапевт.

По изложените съображения съдът като взе предвид какви са конкретните причини за родителското отчуждение (отчуждаващо действие от страна на бащата и пасивно поведение от страна на майката), неговата степен (по-скоро тежка), включително да осигури справедлив баланс между интереса на детето и интереса на родителите определя режим на лични отношения конкретизиран в диспозитива на решението. При определянето му от съда водещ обаче е най-добрият/ висшият интерес на детето (делото *Sahin v. Germany*), а съдът го преценя според възпитателските качества на родителите, полаганите до момента грижи и отношение към детето, желанието на родителите, привързаността на детето към родителите, пола и възрастта на им, възможностите за помощ на трети лица-близки на родителите, социалното обкръжение и материалните възможности – чл. 59, ал. 4 СК.

Освен това решаването на въпросите по чл. 59, ал. 2 СК чрез определените мерки за подпомагане на нарушената връзка дете – родител поради родителско отчуждение съдът изпълнява задължението по чл. 8 ЕКПЧОС за създаване на необходимите средства, а не за достигане на конкретен резултат (делото *Cristescu v. Romania*).

Синтезът на направените изводи в аспекта на дадения отговор на въпроса води до

обобщението, че за въпросите по чл. 59, ал. 2 СК водещ е най-добрият/висшият интерес на детето. По тази причина на настоящият състав не възприема практиката детето да се предава за отглеждане на родителя от когото е отчуждено и да му се ограничава правото на контакт с отчуждаващия родител, в случая майката. Съдът счита, че подходящ режим на лични отношения в настоящия случай е този, при който се осигурява право на неотглеждания родител – майката да контактува с детето всяка седмица, с цел преодоляване на психологическата травма у детето.

В тази връзка, именно предвид данните за родителско отчуждение спрямо майката, липса на информация за жилищните условия в обитаваното от нея жилище, доколкото същата не съдейства на компетентното ДСП и категорично нежелание у детето то да живее при нея, съдът намира, че понастоящем в интерес на детето е да не се променя принудително, а да се запази установеното по делото фактическо положение – детето да остане да живее при бащата, комуто да се предостави и упражняването на родителските права, с оглед на това и тя да поеме отговорността за отглеждането и възпитанието. Също предвид данните за родителско отчуждение у детето спрямо майката и предвид възрастта на детето - шестнадесет години, при която същото следва да има развито чувство за социална отговорност, следва да бъде определен режим на лични контакти между тях първите три месеца всяка неделя от 15.00 ч. до 18.00ч., следващите три месеца – всяка неделя от 10.00ч. до 18.00ч., както и десет дни през лятото, по време което не съвпада с платения годишен отпуск на майката, след изтичане на тези шест месеца през следващите шест месеца: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 15.00ч. до 18.00ч. всеки от двата дни без преспиване, след изтичане на посочените срокове майката има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета седмица от 10.00ч. в събота до 18.00ч. в неделя с преспиване; всяка четна година - по време на Пролетната ваканция, с време и продължителност определена от МОН за съответната година, за времето от 10.00ч. на първият ден от ваканцията до 19.00ч. на последния ден; всяка четна година от 10.00 ч. на 24-ти декември до 19.00 ч. на 28-ми декември; от 10.00 часа на 29-ти декември на всяка нечетна година до 19.00ч. на последния ден на Коледната ваканция, определена от МОН за съответната нечетна година; всяка нечетна година от 10.00ч. на Разпети петък до 19.00ч. на Светлия Понеделник, както и един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на бащата.

Този определен режим на лични отношения има за цел, от една страна да не се прекъсне и преустанови връзката между детето и майката, а от друга страна – да не се стига до чести конфликтни ситуации по предаване на детето, с оглед изразеното от него нежелание да се вижда изобщо с майка си. В тази връзка и с оглед данните по делото, че бащата не полага усилия за запазване на връзката между детето и майката, а дори напротив, съдът намира за нужно изрично да го задължи да осъществява необходимото възпитателско въздействие спрямо детето и необходимото съдействие на майката за реално и пълноценно осъществяване на личните контакти между тях.

Постановяването на такъв гъвкав режим, включващ едногодишен преходен период, разделен на два шест месечни подпериода, има за цел най-вече постепенно да възстанови доверието и желанието у детето за осъществяване на контакти с майката. Именно с оглед постигането на тази цел, през този преходен период и двамата родители следва да положат максимални усилия, за да изгладят и преодолеят разногласията помежду си относно детето, като осъзнаят, че това в най-пълна степен би осигурило спокойствието и благополучието на собственото им дете. За това е необходимо и двамата родители да спазват точно предписанията на съда за упражняване на родителските права и за личните отношения, като при разногласия следва да търсят първо пътя на диалога помежду си, а ако е необходимо – и услугите на компетентното ДСП, включително и след първите шест месеца, през които съдействие в това отношение ще им бъде дадено от ангажирания със случая социален служител, каквото те вече са получавали и преди. Усилия в тази насока следва да положи най-вече бащата, на когото съдът е предоставил упражняването на родителските права и тя е в ежедневен контакт с детето, като предвид и неговата възраст, именно бащата следва да

осъзнае, че от изключителен интерес за детето е то да има пълноценни и чести контакти с майката, независимо от това какви са личните отношения между двамата родители. С оглед на това, майката следва да направи необходимото и зависещо от нея, полагайки именно нежна майчинска грижа (а не чрез принуда), включително и със съдействието на ангажиран ако е необходимо психолог (като при съгласие родителите могат да си поделят разходите в името на доброто на тяхното дете), за да мотивира детето то отново с желание да контактува с нея. Същата следва също да осъзнае, че доверието на детето към нея и желанието му да го вижда може да бъде възстановено, но не чрез принуда. Поради това и за да не накърнява чувствата на детето и отношението му към майката, тя следва да търси съдействието на полицията, съдебен изпълнител и други форми на принуда, като крайна мярка, а не при всяко разногласие с бащата относно осъществяването на личните контакти с детето. Както вече беше посочено, в такива случаи и двамата родители следва да търсят на първо място диалог помежду си и с детето, което е от изключителния негов интерес. Именно през преходния период и най-вече през първата година от него е необходимо те и двамата така да му въздействат, че то само да започне да търси контакта с майка си.

Следва да се отбележи, че при проява на добросъвестност от страна и на двамата родители и постигане на изрично споразумение между тях, в интерес на детето ще е то да има контакти с бащата или дори с двамата родители едновременно, и в дни, извън тези по определения с настоящото решение режим. При съществено изменение на обстоятелствата в течение на времето и непостигане на съгласие между страните, всяка от тях може да поиска от съда изменение на този режим.

С оглед всички установени по делото обстоятелства съдът намира, че този режим не следва да бъде в по-разширени рамки, за да гарантира пълноценни и регулярни контакти, чрез които да се запази така изградената връзка на детето с майката и да се даде възможност на последния активно да участва в ежедневието му. За яснота съдът намира за необходимо да добави, че поддържането на подходящи лични отношения на майката с детето, може да става не само с лични контакти, но и чрез водене на кореспонденция чрез съвременните средства за комуникация, телефонни разговори и т. н., като в решението на съда не е необходимо да се изброяват всички възможни форми на опосреден контакт. Тези допълнителни форми следва да бъдат договорени между родителите, при съблюдаване желанието и на самото дете, неговия дневен режим, учебни, спортни и др. ангажименти.

За яснота на страните обаче, съдът намира за необходимо да отбележи, че последните следва да разберат в достатъчна степен, че прекъсването на връзката на детето, с който е да е от двамата родители ще се отрази неблагоприятно върху психическото и емоционално развитие на детето им. За изграждането на непълнолетното дете Никита като личност двамата родители имат не само правно, но и нравствено задължение. Отношенията между родителите не следва по никакъв начин да рефлектират върху психическото и емоционалното състояние на общото им дете. Те са хората, които следва да осигурят нормална и спокойна среда за развитието на децата си, тъй като те съществува по волята и тяхното желание. Бащата от своя страна следва да изпълнява задължението си да съдейства за режима на личните контакти на майката с детето, като не допуска поведение насочено към отчуждаването на Никита от майката и препятстване на контактите им. Чрез лични действия на всяка от страните по делото, различаващи се по своя интензитет според потребностите на детето, родителите трябва да създадат необходимите спокойствие и увереност у него. По този начин, съобразявайки се с предписанията на закона, добрите нрави и влязлото в сила съдебно решение, страните трябва да се опитат да подобрят стандарта на живот на детето си, за да не се чувства то разкъсано в търсенето на одобрение и подкрепа от своите родители.

Съгласно чл.143, ал.2 СК „родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си” (последното отрицателно условие се отнася за децата и тяхната работоспособност и имущество, а не за родителите-ППВС №5/1970г., т.2, поради което е очевидно незаконосъобразно разбирането за безусловния характер на задължението за

издръжка от родител спрямо ненавършило пълнолетие дете), като според чл.142, ал.1 СК „размерът на издръжката се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи”, но издръжката на едно дете не може да бъде по-ниска от ¼ от минималната работна заплата (чл.142, ал.2 СК); Възможностите на родителя, който няма да упражнява родителските права и при когото няма да живеят децата, да дава издръжки е предпоставка не само за размера на издръжката (чл.142, ал.1 СК-2009 г.), но и за основанията на иска (арг. чл.140, ал.2 СК-2009 г., така-ППВС №5/1970 г., т.IV). Освен това детето с оглед възрастта си е дефинитивно неработоспособно, поради което има право на издръжка от родителите си, които са лица от втори ред на задължените да дават такава (чл. 140, ал. 1, т. 2 от СК) поради липса на лица от първи ред. Нуждите на детето са обичайни за дете на неговата възраст (за храна, дрехи, обувки, за обучение, медицински грижи и т.н.), както и общите разходи за издръжката на домакинството на майката, в което то е отглеждано, се установява от самия факт на биологичното му съществуване и не е необходимо да се обосновава специално. По делото не се установяват специални здравословни и образователни потребности на детето Никита.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 СК размерът на издръжката, се определя от нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Родителите са в трудоспособна възраст, не страдат от заболявания, които да ги възпрепятстват да осъществяват обичайните трудови дейности. Не се твърди наличието на данни за други алиментни задължения на някой от родителите т. е. да плаща издръжка в полза на друг свой ненавършил пълнолетие низходящ. Относно размера на издръжката съдът намира, че задължение и на двамата родители е да гледат и издържат децата си, като в случаите когато гледането се осъществява изключително и само от единия родител, както е в случая, то другият родител следва да компенсира с увеличен размер на издръжката. Така, като взе предвид нуждите на детето и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и с оглед възможността съдът да присъди издръжка в размер, дължим съобразно Конвенцията за правата на детето, съдът определя общ размер на месечна издръжка в размер на 450 лв., като майката следва да поеме по – голямата част от нея в размер на 300 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба. Останалата част, ведно с непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на детето следва да се поеме от бащата. С оглед изложеното съдът намира, че искът е основателен посочения размер от 300 лв., Издръжките се дължат, видно със законната лихва за забава, арг. от чл. 146, ал. 1, изр. 2 от СК.

Съгласно чл.242, ал.1, хип.I ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка. Поради това съдът е длъжен да допусне, служебно предварително изпълнение на решението в частта за издръжката на детето, дори и без искане на страните.

Съпрузите не претендират издръжка, поради което и съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Съдът не дължи произнасяне и по въпроса за фамилното име на съпрузите след развода, тъй като нито един от тях не е поискал промяна.

В настоящия случай претенция за ползване на семейното жилище, са предявили и двете страни като са посочили като семейно жилище различни имоти, които са обитавали. Предоставянето за ползване на семейното жилище е последица от развода между страните-елемент от имуществените последици на прекратяването на брака. Когато страните имат ненавършили пълнолетие деца, съдът е длъжен дори и служебно да се произнесе относно ползването на семейното жилище (чл.56, ал.1, изр.II СК). Съгласно §1 СК Семейно жилище по смисъла на СК е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца. Съдът приема за такова жилището, в което към момента на раздялата са живеели страните, а именно това с адрес гр. София, кв. Студентски град, бл. 61А, ет. 6, ап. 27. По делото не се спори, че него в момента живее съпругът с непълнолетното дете и че е собственост на неговия баща. Предоставянето на родителските права е на бащата, поради което и той следва да продължи да ползва имота, в който отглежда непълнолетното дете. По изложените съображения неговото ползване следва да бъде

възложено на съпруга Д. Г..

Предвид вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, държавната такса при решаване на делото по иска за развод в размер на 50 лв. се дължи от двете страни по равно, а съпругата Г. дължи на съда и 432 лв. – държавна такса върху размера на присъдената в полза на малолетното му дете издръжка.

Въпреки претенцията на страните за присъждане на разноски по делото, такива не им се следват, именно предвид вината за брачното разстройство.

По делото е назначена и извършена комплексна съдебно психолого психиатрична и психологична експертиза. Съпругата Г. е внесла в указания от съда срок определения депозит. Това свое задължение не е изпълнил ищецът Д. Г., което е наложило съдът да изплати възнаграждението на вещото лице от бюджета на съда. По изложените съображения ищецът Д. Г. следва да бъде осъден на основание чл. 77 ГПК да възстанови на съда сумата от 600 лв.

Мотивиран от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА, сключен с Акт за граждански брак № 3177/01.06.1996г. на Столична Община, район Триадница между **Д. П. Г., ЕГН ******* и **Т. Ю. Г., ЕГН ******* като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН ПО ОБЩА ВИНА**, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 и ал. 3 от СК.

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права над детето, родено по време на брака непълнолетно дете **НИКИТА Д.ОВ Г., ЕГН *******, на бащата **Д. П. Г., ЕГН *******, при когото определя местоживееенето на детето, на основание чл. 59, ал. 2 от СК.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на майката **Т. Ю. Г., ЕГН ******* с детето **НИКИТА Д.ОВ Г., ЕГН *******, като майката има право да вижда и взема детето при себе си както следва: първите три месеца всяка неделя от 15.00 ч. до 18.00ч., следващите три месеца – всяка неделя от 10.00ч. до 18.00ч., както и десет дни през лятото, по време което не съвпада с платения годишен отпуск на бащата, след изтичане на тези шест месеца през следващите шест месеца: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 15.00ч. до 18.00ч. всеки от двата дни без преспиване, след изтичане на посочените срокове майката има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета седмица от 10.00ч. в събота до 18.00ч. в неделя с преспиване; всяка четна година - по време на Пролетната ваканция, с време и продължителност определена от МОН за съответната година, за времето от 10.00ч. на първият ден от ваканцията до 19.00ч. на последния ден; всяка четна година от 10.00 ч. на 24-ти декември до 19.00 ч. на 28-ми декември; от 10.00 часа на 29-ти декември на всяка нечетна година до 19.00ч. на последния ден на Коледната ваканция, определена от МОН за съответната нечетна година; всяка нечетна година от 10.00ч. на Разпети петък до 19.00ч. на Светлия Понеделник, както и един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на бащата. Майката има право на виртуален контакт с детето два пъти в седмицата – вторник и четвъртък в диапазона между 18.00ч. и 19.00 часа по Скайп, Вайбър и/или телефон, като бащата **Д. П. Г., ЕГН ******* се задължава да обезпечава технически тези срещи.

ОСЪЖДА Т. Ю. Г., ЕГН ***** да заплаща на непълнолетното си дете **НИКИТА Д.ОВ Г., ЕГН *******, действащо чрез неговия баща и законен представител **Д. П. Г., ЕГН *******, с адрес гр. София месечна издръжка в размер на **300 (триста) лева, считано от 07.12.2021г.** до настъпване на законна причина, изменяща размера ѝ или прекратяваща издръжката, на основание чл. 59, ал. 2, предл. посл. от СК, ведно със

законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 146, ал. 1, изр. 2 от СК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта за присъдената издръжка, на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК

ПРЕДОСТАВЯ на Д. П. Г., ЕГН *****, с адрес гр. София, ползването на семейното жилище представляващо апартамент, находящ се в гр. София, кв. Студентски град, бл. 61А, ет. 6, ап. 27 на основание чл. 56, ал. 1 от СК

ОСЪЖДА Д. П. Г., ЕГН *****, с адрес гр. София, с адрес гр. София, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по исковете за развод, на основание чл. 329, ал. 1 от ГПК както на основание чл. 77 ГПК да заплати сумата от 600 лв. в полза на СРС.

ОСЪЖДА Т. Ю. Г., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса при решаване на делото по исковете за развод, на основание чл. 329, ал. 1 от ГПК и сумата 432 лв. (четиристотин тридесет и два лева) – държавна такса върху издръжката на малолетното дете, на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 69, ал.1, т. 7 от ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на страните за присъждане на разноси по делото, като неоснователни.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____